

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/79/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220010858
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2220010858.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXX XXXX v C. D., trvalé bydlisko E. XXX/XX, C. D., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27. januára 2025, č. k. 4T/116/2020-261, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 3. februára 2026, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX. XXXXX XXXX v C. D., trvalé bydlisko E. XXX/XX, C. D.,

odsudzuje

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon), za použitia § 36 písm. j), § 36 písm. p), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba na 1 (jeden) rok.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 27. januára 2025, č. k. 4T/116/2020-261 (ďalej aj napadnutý rozsudok), uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 07.01.2019 v čase okolo 09:00 hod. obvinený spolu s poškodenou F. G., nar. XX.X.XXXX, ako spolujazdkyňou vykonal jazdu na osobnom motorovom vozidle značky Audi A3 EČ: H. za mesto Dunajská Streda, kde pri miestnom lesíku zastal s vozidlom, vybral kľúč zo zapaľovania, vložil si ho do vrečka svojej bundy, kedy jej po predchádzajúcej slovnej hádke uviedol, že „dnes odtiaľto neodídeš, pokiaľ mi nepovieš s kým ma podvádzaš Ty kurva, budeme tu aj do večera, času máme dosť, tu je cintorín, môžem Ťa aj zakopať, tu Ťa nikto nenájde“, pričom na poškodenú kričal a fyzicky ju napadol a to takým spôsobom, že ju udrel svojou päťou pravej ruky do ľavej časti tváre, následne ju udrel aj otvorenou dlaňou pravej ruky do zadnej časti hlavy a z ruky jej vytrhol telefón, ktorý si začal prezerat', na čo mu poškodená uviedla, nech jej vráti telefón, avšak jej ho nechcel dať a preto mu ho chcela vytrhnúť z ruky a naklonila sa na neho, kedy ju dlaňou opakovane udrel do temena hlavy, vytrhol jej z hlavy chumáč vlasov, pričom jej uviedol, že kľúče od auta a telefón jej vráti, keď mu povie, že s kým ho podvádza, následne poškodenú odviezol na miesto svojho bydliska, z vozidla vystúpil a hodil jej telefón do vozidla.

2. Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a

Tr. zák. podmienične odložil a podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 2 (dva) roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. f) Tr. zák. mu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou F. G. v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zák. povinnosť nepriblížiť sa k tejto poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiať sa v blízkosti obydla poškodenej alebo v určenom mieste kde sa poškodená zdržuje alebo ktoré navštevuje. Súčasne poškodenú okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

3. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátorka ponechala lehotu na podanie odvolania, ktorá jej márne uplynula. Obžalovaný zahlásil voči rozsudku ihneď odvolanie čo do výroku o vine, treste aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Poškodená sa práva na podanie odvolania vzdala.

4. Zhlásené odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca písomným podaním doručeným krajskému súdu 13. januára 2026.

4.1. Obžalovaný v odvolaní poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Toš 4/2009 z 26. februára 2010 (str. 25) uviedol, že sa v tejto trestnej veci opiera rozhodnutie o vine obžalovaného o výpoveď poškodenej, iný priamy dôkaz proti obžalovanému neexistuje, s čím sa stotožnil aj odvolací súd v uznesení sp. zn. 6To/82/2022 zo dňa 13.12.2022 (bod 16.). Na strane druhej stojí výpoveď obžalovaného a nie je dôvod hovoriť, že je menej významná, než výpoveď poškodenej, ide o bezúhonného človeka. Existujú teda dve alternatívy k otázke posúdenia, či sa skutok stal alebo nie, nie je dôvod uprednostniť výpoveď poškodenej, ak nie je podporená iným objektívnym dôkazom. Teda aj bez otázky posudzovania vierohodnosti výpovede poškodenej, keďže proti nej stojí výpoveď obžalovaného, ktorá nebola spochybnená okrem výpovede poškodenej žiadnym iným dôkazom, nie je možné dospieť k nespochybniteľnému záveru o vine obžalovaného. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ponechal obranu (výpoveď) obžalovaného bez povšimnutia a nevyhodnocoval ju pri posudzovaní viny obžalovaného, teda logicky by mal byť aj tento rozsudok nepreskúmateľný, keď rovnako postupoval odvolací súd pri nevyhodnotení výpovede poškodenej (bod 18 uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/176/2023 zo dňa 23.7.2024). V súvislosti s hodnotením výpovede poškodenej je potrebné zohľadniť osobnostné vlastnosti, že jej myslenie je nedostatočne kritické s tendenciou k vzťahovačnému až paranoidnému nastaveniu, v dôsledku čoho ťažšie vyhodnocuje okolnosti reality, je zameraná na vlastné prežívanie. Usudzovať môže len na základe dojmov a nálad a jej úsudky môžu byť determinované dojmami. Má tendenciu interpretovať okolnosti subjektivisticky, v prospech seba s vykreslením nadmerne pozitívneho sebaobrazu, čo môže čiastočne spochybniť jej všeobecnú vierohodnosť. Toto všetko je obsahom znaleckého posudku PhDr. Kataríny Haidovej, znalkyne z odboru psychológia. K tomuto je potrebné uviesť aj to, že i keď vyťahnutie chumáča vlasov na polícii odvolací súd nepovažoval za významné (hoci obhajoba si logicky myslí, že mali ostať v ruke toho, kto ich vytrhol), poškodená mala mať zlomené aj 2 alebo 3 nechty, čo nevie presne popísať, uvádza, že ich mala nielen zlomené, ale do polovičky odtrhnuté, čo je mimoriadne bolestivé zranenie. Poškodená s tým nešla k lekárovi, ale na kozmetiku, aby to nebolo vidieť, tak si to dala prekryť umelým nechtom, čo obhajoba považuje za neprijateľné až nemožné. Brat poškodenej, svedok E. I. nepotvrdil výpoveď poškodenej, tvrdil, že mu volala až večer, hoci skutok sa mal stať doobeda okolo 9.00 hod. a poškodená vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 7. máj 2021 uviedla, že volala bratovi hneď po skutku (str. 5 zápisnice). Taktiež tento svedok nepotvrdil, že poškodená bola týraná exmanželom. Výpoveď tohto svedka nie je možné vyhodnocovať v neprospech obžalovaného.

4.2. Obžalovaný ďalej v odvolaní uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe, ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Súdna prax nepripúšťa možnosť odôvodniť vierohodnosť jednej z diametrálne odlišných verzií len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu bez analýzy, či tieto okolnosti nie sú v súlade aj s druhou verziou prípadu, pričom prokurátor vlastne od súdu žiada, aby bral do úvahy iba výpoveď poškodenej, čo nie je možné. Zistenie skutkového stavu veci vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo zistená tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci nemožno preto považovať len zistenie púhej pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Ak po vykonaní dokazovania zostanú vzhľadom na obhajobu obvineného pochybnosti o niektorej dôležitej skutkovej okolnosti, treba rozhodnúť v prospech obvineného (zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“). Čo sa týka SMS komunikácie, ktorú predložila v konaní poškodená, tak túto nie je možné

spájať s obžalovaným, pretože pravosť tejto komunikácie je sporná, poškodená nemá telefón, v ktorom sa mala nachádzať a obžalovaný ju nepotvrzuje.

4.3. Citujúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To 4/2010 z 2. júna 2010 (str. 4) potom obžalovaný v konečnom návrhu žiadal, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

4.4. Prokurátorka sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne nevyjadrila.

5. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní prokurátora 17. júna 2025.

6. Dňa 13. januára 2026 podal obžalovaný na krajský súd námietku zaujatosti, v ktorej uviedol, že ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že okresný súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané, môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať záväzné pokyny. Obžalovaný vníma postup odvolacieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 6To/176/2023-237 z 23. júla 2024, ako postup, ktorým priamo prikázal prvostupňovému súdu, ako má rozhodnúť, a to konkrétnym odkazom v odôvodnení (bod 19) na povrchne, jednostranne a tendenčne v prospech obžalovaného vyhodnotených dôkazov, len zdánlivo sa opierajúc o zásadu in dubio pro reo, pretože už teraz je zrejmé, ako tento súd rozhodne o odvolaní obžalovaného. Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že okresný súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané, mal odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať záväzné pokyny, čo vyššie uvedeným urobil a v podstate prikázal prvostupňovému súdu dôkazy hodnotiť v neprospech obžalovaného. Obžalovaný vníma tento postup odvolacieho súdu ako nezákonný. Zásadnou okolnosťou, ktorá vzišla z prejavenej postoja odvolacieho súdu v uznesení č. k. 6To/176/2023-237 zo dňa 23. júla 2024 k vine obžalovaného, je námietka zaujatosti, ktorú obžalovaný podáva proti sudcom senátu Krajského súdu v Trnave (predseda senátu je Mgr. Pavol Macháč), ktorý majú o veci obžalovaného opäť rozhodovať. Tento senát nespĺňa základné predpoklady vyžadované súdnou praxou. pre kritéria nezaujatosti a nestrannosti. Obžalovaný pritom vychádza z judikatúry pre posudzovania nestrannosti súdu resp. sudcu. Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov, či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní ale na púhom predpoklade) alebo zaujatosti (subjektívne. neobjektívne, straníckosti). Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že súd je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti. Pri objektívnej nestrannosti stačí, ak sú tu okolnosti, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o nestrannosti. Podľa ESLP je potrebné „ist' ďalej než ako sa vec javí“ (looking behind appearances). Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná Oustice must not only be done, it must also be seen to be done) vid' rozsudky ESLP Delcourt p. Belgicku - zo 17. januára 1970, Saraiva De Carvalho p. Portugalsku - z r. 1994. Sudca, sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Nestrannosť nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či je možné usudzovať, že by zaujatý mohol byť. Z tohto hľadiska preto nezáleží na subjektívnom pocity. Podstatným je existencia objektívnych skutočností, ktoré vrhajú pochybnosti na jeho nestrannosť v očiach strán a verejnosti (III.ÚS 47/05, I.ÚS 46/05). Samotný takýto záver súdu, aký urobil v rozhodnutí č. k. 6To/176/2023-237 z 23. júla 2024, predstavuje vnútorný postoj súdu k obžalovanému. pričom táto skutočnosť vyvoláva pochybnosti o nezaujatosti súdu. V tejto súvislosti poukazuje obžalovaný aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 23. mája 2018, podľa ktorého „pokial' obvinený v námietke zaujatosti uvádza okolnosti znamenajúce protizákonný, resp. svojvoľný postup sudcu v konaní (napríklad vyjadrenie sudcovho názoru o vine obžalovaného), treba takúto námietku zaujatosti považovať za spôsobilú námietku, o dôvodnosti, či nedôvodnosti ktorej sa preto musí zákonom predpísaným spôsobom konať a rozhodnúť.“ Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby vec bola pridelená iným sudcom, resp. inému senátu Krajského súdu v Trnave.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 3. februára 2026. Úkonu sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného.

Obžalovaný, ktorý bol o termíne riadne a včas upovedomený, sa nedostavil, súhlasil s vykonaním úkonu v jeho neprítomnosti. Rovnako sa konalo aj v neprítomnosti splnomocneného zástupcu poškodeného, ktorý sa nedostavil, hoci bol riadne a včas o termíne upovedomený. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti doručenú krajskému súdu

13. januára 2026, predseda senátu vyrozumel strany, že sa o nej v zmysle ust. § 32 ods. 6 Tr. por. konať nebude. Primárne preto, lebo nebola vznesená bezodkladne, keď obhajoba poznala argumenty odvolacieho súdu od jesene 2024 a o termíne verejného zasadnutia vedela od októbra 2025. Sekundárne preto, že podľa mienky krajského súdu bola táto námietka založená na dôvodoch týkajúcich sa výhradne riadneho procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý v namietanom zrušujúcom uznesení žiadne záväzné pokyny na hodnotenie dôkazov okresnému súdu nedával, tobôž nie pokyn odsúdiť obžalovaného. Okresnému súdu bolo dôrazne vytknutý nesprávny a nelogický spôsob hodnotenia dôkazov, ako aj kvalita odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré chyby je krajský súd povinný vytykať, ak ich zistí. Dokazovanie krajský súd nedopĺňal, nakoľko v tomto smere žiadne návrhy neboli. V rámci konečných návrhov prokurátorka žiadala odvolanie obžalovaného zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval konečného návrhu uvedeného v písomne odôvodnenom odvolaní.

7. Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) ako súd odvolací podľa § 315 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., lebo odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. V dôsledku splnenia týchto procesných podmienok následne postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal krajský súd zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Na podklade takéhoto prieskumu zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

K doterajšiemu priebehu konania

8. Na úvod je potrebné uviesť, že krajský súd sa predmetnou trestnou vecou už zaoberal, keď na podklade odvolania prokurátora preskúmaval predchádzajúci rozsudok okresného súdu z 12. januára 2022, sp. zn. 4T/116/2020 a svojim uznesením z 13. decembra 2022, sp. zn. 6To/82/2022, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. tento rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Bez nutnosti podrobne rekapitulovať obsah vyššie spomínaného zrušujúceho uznesenia krajský súd konštatuje, že okresnému súdu boli vytknuté chyby, ktorých sa dopustil nielen v procese dokazovania, ale aj v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov. Krajský súd okresnému súdu prikázal predvolať a vypočuť brata poškodenej a následne dôkazy vyhodnotiť spôsobom, ktorý bude zodpovedať zákonným požiadavkám. Krajský súd zdôraznil, že skutočnosti uvádzané v bodoch 16 až 18 uznesenia z 13. decembra 2022, sp. zn. 6To/82/2022, nie je možné vykladať tak, že okresný súd je povinný obžalovaného uznať vinným podľa obžaloby, že predmetné skutočnosti majú na nové rozhodnutie okresného súdu len ten dosah, že prípadný opätovný záver o nevierohodnosti poškodenej okresný súd nemôže opierať o tie skutočnosti, ktoré uviedol v napadnutom rozsudku.

9. Okresný súd po vrátení veci doplnil dokazovanie v intenciách pokynu krajského súdu a následne rozsudkom z 3. júla 2023, č. k. 4T/116/2020-216, postupom podľa § 285 písm. a) Tr. por. opätovne oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením z 23. júla 2024, č. k. 6To/176/2023 – 237 tak, že napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Opäť bez nutnosti podrobne rekapitulovať obsah vyššie spomínaného zrušujúceho uznesenia krajský súd konštatuje, že okresnému súdu boli vytknuté dve veci. Jednak odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré nespĺňalo náležitosti predpokladané v ust. § 168 ods. 1 Tr. por. a opätovne aj spôsob, akým okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil.

Konanie na okresnom súde po zrušení rozsudku

10. Okresný súd prihliadajúc na závery obsiahnuté v rozhodnutí krajského súdu po vrátení veci vytyčil hlavné pojednávanie, na ktorom doplnil dokazovanie tým, že oboznámil aktualizované správy a relácie na obžalovaného a keďže iné dôkazné návrhy strany nemali, tak bolo dokazovanie vyhlásené za skončené.

11. Pokiaľ ide o konanie, ktoré výroku o vine napadnutého rozsudku predchádzalo, obžalovaný mu v odvolaní žiadne chyby nevytykal a chyby konania odvolaním obžalovaného nevytykané, ktoré by zakladali dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a muselo sa na ne prihliadať z úradnej povinnosti, odvolacím prieskumom zistené neboli. Možno preto uzavrieť, že okresný súd dodržal ustanovenia

zákona o konaní pred súdom a pokiaľ vykonal dôkazy, tak v tom procese postupoval taktiež spôsobom súladným so zákonom.

12. Ani rozsah vykonaného dokazovania obžalovaný v odvolaní nenamietal. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že po vrátení veci okresný súd už dokazovanie vo vzťahu k meritu veci nedoplňal, keďže strany žiadne ďalšie dôkazné návrhy nemali, preto okresný súd oboznámil len aktualizované správy a relácie na obžalovaného a dokazovanie vyhlásil za skončené.

K spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov

13. Gro odvolacích námietok obžalovaného sa týka spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal. Obžalovaný v odvolaní polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, presadzuje vlastný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a z toho vyvodzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá nekorešponduje so skutkovými zisteniami okresného súdu.

14. Vo všeobecnosti možno ku kritike spôsobu hodnotenia dôkazov obžalovaným uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Tr. por. nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak vyjadrené, Tr. por. neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

15. V konkrétnostiach tohto prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd hodnotil dôkazy spôsobom predpokladaným ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a správne na podklade vykonaného dokazovania ustálil, že kritického dňa obžalovaný spolu s poškodenou ako spolujazdkyňou vykonal jazdu na osobnom motorovom vozidle za mesto Dunajská Streda, kde pri miestnom lesíku zastal s vozidlom, vybral kľúč zo zapaľovania, vložil si ho do vrecka svojej bundy, kedy jej po predchádzajúcej slovnej hádke uviedol, že „dnes odtiaľto neodídeš, pokiaľ mi nepovieš s kým ma podvádzaš Ty kurva, budeme tu aj do večera, času máme dosť, tu je cintorín, môžem Ťa aj zakopať, tu Ťa nikto nenájde“, pričom na poškodenú kričal a fyzicky ju napadol a to takým spôsobom, že ju udrel svojou päťou pravej ruky do ľavej časti tváre, následne ju udrel aj otvorenou dlaňou pravej ruky do zadnej časti hlavy a z ruky jej vytrhol telefón, ktorý si začal prezerat', na čo mu poškodená uviedla, nech jej vráti telefón, avšak jej ho nechcel dať a preto mu ho chcela vytrhnúť z ruky a naklonila sa na neho, kedy ju dlaňou opakovane udrel do temena hlavy, vytrhol jej z hlavy chumáč vlasov, pričom jej uviedol, že kľúče od auta a telefón jej vráti, keď mu povie, že s kým ho podvádza, následne poškodenú odviezol na miesto svojho bydliska, z vozidla vystúpil a hodil jej telefón do vozidla.

16. Aj podľa názoru krajského súdu je obžalovaný zo spáchania žalovaného trestného činu jednoznačne usvedčovaný poškodenou, ktorej výpoveď aj krajský súd považoval za pravdivú. Poškodená vypovedá o čine zhodne v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, jej výpoveď je konzistentná a dostatočne podrobná na to, aby bolo zrejmé, že vypovedá o skutočne prežitých udalostiach. Pokiaľ v niečom vypovedá inak ako zdôrazňuje v odvolaní obžalovaný, tak len v nepodstatných detailoch (napr. čas a spôsob ich stretnutia ráno u lekára a pod.), ktoré nie sú spôsobilé ovplyvniť záver o pravdivosti jej výpovede. Práve do detailov zhodné výpovede poškodenej produkované aj s väčším časovým odstupom by pôsobili naučene a preto nevierohodne. Podstatné aj z pohľadu krajského súdu je to, ako poškodená vypovedá o kľúčovom trestnoprávne relevantnom konaní obžalovaného, teda o tom, ako ju v kritický deň zaviezol autom za mesto, kde ho zaparkoval, vybral kľúče zo zapaľovania, aby jej znemožnil odjazd a následne ju fyzickým násilím ale aj hrozbami násilia nútil oznámiť mu, s kým má poškodená ešte okrem neho pomer, resp. s kým ho podvádza.

17. Správne okresný súd vo vzťahu k vierohodnosti poškodenej zdôraznil význam znaleckého posudku č. 35/2020 vypracovaného PhDr. Katarínou Haidovou, znalkyňou z odboru psychológia, klinická psychológia dospelých, z ktorého okrem iného vyplynulo, že poškodená nemá tendenciu účelovo klamať, nemá ani sklony k fabulácii, ani sklony k nadmernej fantazijnej produkcii a že konanie obžalovaného u nej spôsobilo utrpenie, pocity úzkosti, starosti a obavy z vyhrážok smrťou.

18. Správne okresný súd zdôraznil, že tvrdenia poškodenej sú čiastočne objektivizované aj výpoveďou jej brata – svedka E. I., ktorý potvrdil, že mu poškodená v kritický deň volala a sťažovala sa mu na útok zo strany obžalovaného, svedok jej mal odporučiť, aby sa obrátila na políciu. A tiež sú jej tvrdenia podporené oboznámenými SMS správami, z ktorých okrem iného vyplýva, že obžalovaný poškodenu nevyberaným spôsobom atakoval a že na ňu žiarlil on, nie ona na neho, ako tvrdil obžalovaný. Tieto SMS správy predložené poškodenou považoval aj krajský súd za zákonný dôkaz, keď aj obžalovaný v prípravnom konaní verifikoval ich pravosť a dokonca sa za ne poškodenej ospravedlnil.

19. Z dôvodov prezentovaných vyššie v texte vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky obžalovaného, ktoré stáli na konštatovaní, že ide len o jeho tvrdenie proti tvrdeniu poškodenej, že je tu stav dôkaznej núdze, kedy mal okresný súd aplikovať zásadu in dubio pro reo, za nedôvodné. Ucelená reťaz vyššie zmienených dôkazov (priameho a nepriamych) umožňovala v tejto trestnej veci aj podľa názoru krajského súdu vyvodiť nepochybný, nevyvrátiteľný a nad všetky pochybnosti odôvodnený záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Ani krajský súd nezaznamenal žiadne také diskrepancie, ktoré by boli spôsobilé vyvolať dôvodné pochybnosti o skutku, či o jeho páchatelovi. Z pohľadu krajského súdu neznižuje vierohodnosť poškodenej to, že po skutku nevyhľadala lekára a nedala sa ošetriť. Rovnako jej vierohodnosť neznižuje ani tá skutočnosť, že policajti prijímajúci trestné oznámenie nevykonali ohliadku jej tela s fotodokumentáciou. Je len domnienkou obžalovaného, že tak policajti neučinil preto, lebo poškodená žiadne viditeľné zranenia neutrpela. Poškodená svoje zranenia detailne popísala a uviedla aj mechanizmus ich vzniku. Pokiaľ obžalovaný namietal, že okresný súd nevyhodnotil jeho výpoveď, ide o námietku nedôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že tvrdeniam obžalovaného okresný súd neuveril zdôrazňujúc, že to bol obžalovaný, ktorý aj po čine poškodenu kontaktoval, hoci tvrdil, že on sa rozišiel s ňou a nechcel ju viac vidieť. Z oboznámených SMS správ vyplýva opak. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd obrane obžalovaného neuveril. Aj z pohľadu krajského súdu bola obrana účelová, produkovaná s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

20. Nad rámec vyššie uvedeného krajský súd dopĺňa, že na posúdenie hodnovernosti výpovede poškodenej použil aj takzvanú doktrínu RAVEN. Tento akronym písaný v angličtine (RAVEN) je skratkou piatich slov: Reputation; Ability to see; Vested interest; Expertise; Neutrality. Prvé kritérium (reputation/reputácia): hodnotí sa celkové spoločenské postavenie a status svedka v kontexte jeho sociálnych väzieb (napr. patologické prostredie drogovo závislých osôb, ak sa v tomto prostredí svedok preukázateľne pohybuje, môže mať na toto kritérium podstatný vplyv a pod.). Druhé kritérium (ability to see/schopnosť vidieť): hodnotí sa kontext zmyslového vnímania a schopnosti svedka vypovedať o tom, čo vnímal svojimi zmyslami, napríklad časový odstup jeho výpovede od relevantnej skutočnosti, vek, zdravotný stav a podobne (napríklad sluchový či zrakový hendikep môže výrazne narušiť celkovú dôveryhodnosť svedeckej výpovede v konkrétnom prípade - tým sa, samozrejme, nemá na mysli diskriminácia akokoľvek postihnutých osôb, len obmedzenie schopnosti vnímať zmyslami skutočnosť). Tretie kritérium (vested interest/osobný záujem): hodnotí sa prípadný dopad výsledku sporu na záujem svedka, napríklad vplyv na jeho hmotnoprávne postavenie, atď. Ak by napríklad svedok v prípade úspechu jednej strany získal nejakú hmotnoprávnu výhodu či lepšie hmotnoprávne postavenie, môže to mať vplyv na celkovú vierohodnosť takéhoto svedka (pochopiteľne, aj tu platí, že sa hodnotí celkový komplex vykonaných dôkazov, aj jednotlivý dôkaz v istej komplexnosti, teda ani takáto prípadná výhoda nediskvalifikuje svedka absolútne, ale len v prípadnom kontexte s ostatnými hodnotiacimi kritériami doktríny RAVEN, ako aj v kontexte ostatných vykonaných a hodnotených dôkazov). Štvrté kritérium (expertise/znalosť): hodnotí sa prípadná odbornosť svedka. Ak svedok disponuje preukázanými odbornými znalosťami v oblasti, ku ktorej a o ktorej vypovedá alebo ktorých sa jeho výpoveď týka, má to dopad na jeho vierohodnosť v danom univerze úvahy. Ak napríklad očitý svedok dopravnej nehody je zhodou okolností znalec z odboru dopravy, jeho výpoveď bude mať v rámci pomerovania rádovo inú „váhu“, dôležitosť a hodnovernosť ako výpoveď osoby v tejto oblasti odborne nespôsobilej. Piate kritérium je (neutrality/(ne)zaujatosť): hodnotí sa celková (ne)zaujatosť svedka. Súd musí starostlivo vyhodnotiť prípadnú zaujatosť svedka v kontexte jeho vzťahu k určitej osobe, v kontexte ďalších kritérií doktríny RAVEN, ako aj v kontexte celkového vyznenia výsluchu svedka - ako napríklad svedok reagoval na otázky protistrany, prípadne na dopĺňajúce otázky sudcu v rámci tzv. materiálneho vedenia sporu a pod. Súd teda musí zvážiť výsledky hodnotení podľa jednotlivých kritérií doktríny RAVEN samostatne a vo vzájomných súvislostiach. Vo všeobecnosti platí, že čím viac hodnotení podľa jednotlivých kritérií vychádza v neprospech dôveryhodnosti svedka, tým viac by výpoveď svedka mala takpovediac strácať váhu.

21. Poškodená bola v čase skutku rozvedená, matka od detí, zamestnaná v Rakúsku, bezúhonná, s obžalovaným sa zoznámila cez zoznamku, pred skutkom sa stretávali asi pol roka. Poškodená ako

obeť trestnej činnosti je laik, nie je odborník v riešenej oblasti, ide o ženu so stredoškolským vzdelaním, podľa znalkyne s intelektom pri spodnej hranici populačného priemeru. Poškodená si síce uplatnila nárok na náhradu škodu, s ktorým bola odkázaná na civilný proces, no voči tomu výroku sa neodvolala (práva podať odvolanie sa výslovne vzdala) a svoj nárok na náhradu škody v podstate ani nijako zvlášť v konaní neobhajovala, hoci bola zastúpená splnomocneným zástupcom. Z tohto pohľadu nemožno tvrdiť, že by mala akýkoľvek hmotnoprávny záujem na výsledku tohto konania, tobôž finančný. V zmysle posudku znalkyne má poškodená intelektové i pamäťové predpoklady k tomu, aby bola schopná vnímať vzniknuté javy a vonkajšie prejavy a následne ich reprodukovat'. Z vyjadrení poškodenej je zrejmé, že sa obžalovaného bojí a ide jej len o jeho potrestanie a o to, aby sa k nej nepribližoval a nekontaktoval ju. Hoci je teda poškodená v zmysle posledného kritéria ako obeť negatívne nastavená voči obžalovanému, tak hodnotiac všetky vyššie uvedené kritériá jednotlivo i vo vzájomných súvislosti, dospel krajský súd k záveru, že poškodená je vierohodná a jej výpoveď je pravdivá. Žiadne objektívne pochybnosti o jej zainteresovanosti na výsledku konania podľa názoru krajského súdu nie sú. Preto by jej výpoveď mohla obstať aj ako jediný usvedčujúci dôkaz voči obžalovanému, hoci tu je podporená aj radom ďalších nepriamych dôkazov.

22. Záverom krajský súd k námietkam obžalovaného ohľadom nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov uvádza, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K právnej kvalifikácii skutku

23. Pokiaľ ide o právne úvahy, akými sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, tieto sú zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Možno ich doplniť v tom smere, že od spáchania skutku do vyhlásenia napadnutého rozsudku prišlo k zmene zákona, pričom Tr. zák. účinný od 6. augusta 2024 je predovšetkým v otázke trestania pre obžalovaného priaznivejší, preto bolo potrebné v zmysle ust. § 2 ods. 1 Tr. zák. konanie obžalovaného opísané v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku právne kvalifikovať ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024. Trestnoprávne relevantné konanie obžalovaného spočívalo v tom, že poškodenú násilím ako aj hrozbami násilia nútil, aby niečo konala – oznámila mu s kým ho podvádza, s kým sa okrem neho stýka. Možno doplniť, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., lebo svojim konaním zjavne chcel porušiť záujem chránený týmto zákonom (objekt), ktorým je sloboda rozhodovania u poškodenej. Obžalovaný pritom konal ako trestne zodpovedný páchatel'.

K trestaniu všeobecne

24. Krajský súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

24.1. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou,

ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

24.2. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Tr. zák., čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'ami.

24.3. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

24.4. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

24.5. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

K výroku o treste konkrétne

25. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce výroku o treste, toto obžalovaný nenamietal a chyby konania odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., krajský súd vlastným prieskumom nezistil. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že okresný súd vykonal ohľadom výroku o treste dokazovanie v dostatočnom rozsahu a procesne správne.

26. Pokiaľ ide o výrok o treste, tento zo strany obžalovaného osobitným spôsobom v odvolaní namietaný nebol. Krajský súd s poukazom na ust. § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť tohto (na vine závislého) výroku a dospel k záveru, že nezodpovedá stavu vecí a zákonu.

27. Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, tak okresný súd pochybil, keď túto v zmysle ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. neskúmal. Ak by tak učinil, zistil by, že obžalovanému bolo potrebné priznať hneď dve poľahčujúce okolnosti. Jednak obžalovanému patrí poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Obžalovaný totiž doposiaľ súdne trestaný nebol a priestupkovo za ostatných päť rokov bol postihnutý trikrát za drobné priestupky v doprave. Rovnako pred spáchaním skutku mal evidované len banálne priestupky v doprave. Taktiež mu patrí poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. p) Tr. zák., lebo trestné stíhanie pre tento trestný čin bolo vedené neprímerane dlho bez toho, aby obžalovaný alebo jeho obhajca k tomu akokoľvek prispeli. Ide totiž o to, že táto trestná vec nebola ani skutkovo a ani právne zložitá. Jednoduchý prípad partnerského násillia, kde bolo potrebné okrem obžalovaného vypočuť poškodenú, dvoch svedkov, znalca a oboznámiť listinné dôkazy, ktorý rozsah dokazovania je zvládnuteľný na pár termínoch hlavného pojednávania. Sudkyňa vec pojednávala nesústredene, navyiac opakovane rozhodla v merite vecí nezákonne, čo bol dôvod na zrušenie rozsudku a vrátenie vecí na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V dôsledku toho súdne konanie trvalo ku dňu konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu viac ako 5 rokov a od spáchania skutku uplynulo viac než 7 rokov. A to bez toho, aby na tom mal obžalovaný akýkoľvek podiel viny. Takéto obdobie jednoznačne nezodpovedá právu na prerokovanie jeho trestnej veci bez zbytočných prieťahov garantovanému Dohovorom, Ústavou a zákonom. Priťažujúcu okolnosť ani krajský súd nezistil.

28. Keďže výrok o treste z dôvodov rozvedených vyššie v texte nemohol obstáť, krajský súd ho postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil a nakoľko to dôkazná situácia umožňovala, tak postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám obžalovaného potrestal uložením trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici dvoch rokov. Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, mal krajský súd za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, preto mu ho podmienenčne odložil a určil mu skúšobnú dobu na jeden rok, t. j. opäť na samej dolnej hranici zákonného rozpätia. Z pohľadu krajského súdu totiž obžalovaný spôsobom svojho života v priebehu tohto neprímerane dlhého trestného stíhania preukázal, že išlo z jeho strany len o ojedinelé vybočenie z medzí zákona, ktoré sa viac nebude opakovať. Preto mu nebolo potrebné ukladať ani dlhšiu skúšobnú dobu, toľž nie probačný dohľad a primerané povinnosti a obmedzenia, po ktorých siahol okresný súd.

29. Takto uložený trest podľa krajského súdu zohľadňuje všetky kritériá predpokladané ust. § 34 Tr. zák. (opísané vyššie v texte), preto ho možno považovať za primeraný a spravodlivý, zodpovedajúci potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie. Zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou.

K výroku o škode

30. Tomuto výroku obžalovaný žiadne chyby nevytýkal. Krajský súd s poukazom na ust. § 317 ods. 2 Tr. por. napriek tomu preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť tohto výroku (na vine závislého) a dospel k záveru, že v situácii, kedy si poškodená v prípravnom konaní riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, o ktorom nároku bolo potrebné rozhodnúť, sa z pohľadu obžalovaného priaznivejší výrok o škode ani urobiť nedal. Z titulu odvolania obžalovaného preto nebol dôvod ho nijako korigovať.

Záver

31. Na základe prezentovaných úvah krajský súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako čiastočne dôvodné, preto na verejnom zasadnutí rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku. Tento rozsudok bol prijatý v senáte jednohlasne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.